

stillingen som Partiets Formand, og det var karakteristisk for den offentlige Mening om ham, at alligevel ingen fandt Rygterne helt usandsynlige. Men hvad var Grunden til hans Misfornøjelse med Tyrstrup? Havde han fortrudt sin Frasigelse af Magten? Eller var det bare Fortiden, der spøjede et Øjeblik, forinden den endelig blev gravlagt? — Saadan spurgtes der overalt i Landet, hvor de Taler, Enslev allerede havde holdt, og visse Artikler i „Femte Juni“ og i hans Provinsblade havde gødet Jordbunden for de vildeste Formodninger.

Den store Dag begyndte med Regn. En stille, stædig Drysregn fra Sønden, der syntes bestemt til at drukne hele Festen i Væde. Men som mange Gange tidligere viste den lunefulde Vestenvind sig at være Enslevs Forbundsfælle. Opad Formiddagen sprængte den frem gennem Skyerne i sin blaa Kappe med Guldtrumpet for Munden som Solens Herold. Ved Middagstid blafrede Flagene over et lysflimrende Land.

Paa Storeholt havde man i den sidste Tid haft travlt med Forberedelserne til at modtage Hædersgæsten. Jægermesteren havde ganske vist ikke faaet noget Svar paa sin Indbydelse; men han havde i den Henseende beroliget sig med, at Enslev efter Sigende havde for Skik at lade alle Indbydelser ubesvarede og alligevel at komme, dersom det passede ham. Han havde derfor indbudt mange Middagsfremmede til den næste Dag, ligesom han havde overtalt, ja næsten truet Fru Bertha og Jytte til at opsætte deres Afrejse, fordi han vidste, at det vilde være Enslev en stor Glæde at træffe dem. Jytte havde iøvrigt for sit Vedkommende ikke gjort mange Indvendinger.

Ved Firetiden kørte Landaueren frem for Hovedtrappen, smykket med Bøgeløv.

„Hvad er det, jeg hører?“ sagde Fru Vilhelmine, — hun kom ind i Havestuen i stort Væddeløbstoilette og trak et Par Handsker paa. „Forholder det sig rigtigt, at du ikke vil med?“

„Ja, jeg bliver hjemme,“ sagde Jytte. „Jeg har en Skræk for Folketrængsel.“

Fru Vilhelmine havde stillet sig op foran et af de store Spejle for at rette paa sin Hat.